

“L'esquerra s'ha de preocupar dels problemes del poble”

Manel Zabala (Barcelona, 1968) publica a Proa la novel·la *Rates*, premi Fundació Enciclopèdia Catalana 2003. És autor dels llibres de narracions *leu sabi un conte...* i *Massa cafè*, i d'una traducció de contes occitans de tradició oral, *Contes d'Occitània*. Presenta l'informatiu setmanal en occità *Infòc*, a BTV.

—La novel·la gira al voltant dels fets del Palau de la Música Catalana del 1960 i sembla com si haguéssiu volgut fer la crònica de la Catalunya enfrontada amb el franquisme, d'on sorgeixen els polítics actuals. Aquest era el vostre objectiu?

—No, més aviat he volgut mostrar la política d'ara, el desengany dels polítics, on entre la dreta i l'esquerra no hi ha gaire diferència i les qüestions plantejades pels polítics no tenen res a veure amb els problemes del poble. Els polítics estan molt ben pagats i no tenen els nostres problemes, l'escola pública, l'habitatge, etc.

—I per què doneu tanta importància als anys seixanta?

—Parlo d'un personatge dels anys seixanta per veure què se n'ha fet, d'aquells ideals, i per denunciar el moment present.

—Si volíeu parlar de la classe política actual, per què parlar tant dels Fets del Palau?

—M'agradava la idea del viatge en el temps. És una novel·la muntada sota el paral·lel, la comparació, entre el 1960 i el que passa ara. Un dia vaig anar al barri del Born a prendre unes copes i vaig veure unes pancartes de disseny contra el soroll. La gent no protesta contra l'especulació del barri, protesta contra el soroll. Són gent que no saben que al 1960 hi havia el mercat central i era un barri treballador i sorollós des de bon matí. No he vist una sola pancarta contra l'especulació dels pisos ni contra el *boom* immobiliari, que ha fet estralls a la zona. Un dels problemes principals que tenim a Barcelona, Catalunya i Espanya és l'habitatge, i no entenc com l'esquerra no es mobilitza contra l'especulació i els preus dels pisos.

—Què penseu que hauria de fer l'esquerra per resoldre el problema de l'habitatge?

—Coi, actuar!

Manel Zabala publica la novel·la *Rates*, a Proa.

—I com?

—Jo no sóc polític, sóc escriptor. L'esquerra, del que s'ha de preocupar és dels problemes de la gent. A mi no m'interessa una ciutat si no hi puc viure i no m'hi puc pagar un pis.

—Cal subvencionar, pagar amb diners de tots, un pis a Barcelona als que no tenen prou diners?

—No, no dic això. Torno a dir, sóc escriptor, no sóc polític. Però jo no hauria fet un Fòrum de les Cultures. Primer són les necessitats.

—Penseu que aquest problema dels habitatges cars per a “la gent”, com dieu, és un problema exclusiu de Barcelona o bé el pateixen també ciutats com París, Londres, Milà i Berlín?

—Gairebé totes les ciutats europees, però jo sóc de Barcelona. A més, també hi ha llocs on no passa, això. A Holanda, els pisos de protecció són de lloguer, no de compra.

—Per què utilitzeu elements fantàstics, com animals que parlen?

—M'agraden molt les faules i la simbologia dels animals.

—La faula us serveix, penso, per deixar clar que estem davant d'una narració, no d'un pamflet, tot i la clara intenció de crítica, no?

—Sí. Això és literatura, primer que res. La novel·la la pot llegir qualsevol persona sense inquietuds polítiques.

—Tot i ser una novel·la, s'hi veu el pes del narrador de contes. Hi és?

—Sí, completament. Tot el que escric passa la prova de l'oralitat i, si no funciona, començo a passar les tisores. M'agrada molt el relat tradicional, perquè ha superat el pas del temps. Mai l'adjectivació hi és supèrflua, per exemple.

—Per què vau triar els Fets del Palau?

—Jo passava cada setmana per davant del Palau, i el meu pare me'n parlava. Era una anècdota coneguda sobre la qual hi havia documentació. Necessitava un detingut de l'època de Franco i el cas m'anava bé.

—Tot i que l'època era grisa, i dominada per la por, la vostra òptica és la de l'humor. Per què?

—Volia una cosa amena i que fes pensar.